

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

15-16

Haziran'ı

Unutturmayacağız!

İşçi Sınıfı'na

Selam Olsun!

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 64/Haziran 2022

Fiyatı:3 TL

...
***Bütün düzen bir tahterevalli aslında.
İki ucu birbirine bağımlı.
Yukardakiler durabiliyorlar orada,
sırf ötekiler durduğundan aşağıda.***

***Ve ancak;
aşağıdakiler, aşağıda oturduğu sürece
kalabilirler orada.***

...
***Bu yüzden isterler ki;
aşağıdakiler sonsuza dek
hep orada kalsınlar.***

B.Brecht

Bu Çelişki Uzlaşmaz

Dünya; toklarla açların, mülklülerle mülksüzlerin, ezenlerle ezilenlerin sahnesi olmaya devam ediyor.

Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişki, kapitalizmin geldiği aşamayla örtülü yüzünü, barbarca gösteriyor insanlığa.

Emperyalist güçler arasındaki bölgesel savaşlar, halkları köleleştirmeye, milliyetçilik ve şovenizm dalgası ise her zaman olduğu gibi kapitalizmin sığınağı olmaya artarak devam ediyor.

Savaşlardan kaynaklı göçler, kapitalizmin krizleri, uluslararası finansal ve askeri güç odakları ve siyasetler üzerindeki bağlayıcılığı, insanlığa açlık, sefalet ve ölüm olarak dönüyor. Her yerinden lime lime dökülen bu sistem, kendisine bir omuz atıp yıkacak enternasyonal bir proletaryanın ayağa kalkmasını bekliyor.

Bu bilindik tabloda Türkiye ise hem siyasal hem ekonomik krizin ve yönetemezliğin girdabında savruluyor. Sistemin en hoyrat işleyişinin çarkları; işçi, emekçi ve yoksulların üzerinde dönmeye devam ediyor.

AKP iktidarı iç siyasette ki yönetemezliği, dış siyasette saldırgan bir politikayla sürdürerek, Suriye'ye yönelik yeni bir operasyon planı hazırlığı içinde.

Kur korumalı mevduat ve dövize endeksli bono manevrası, ekonomideki çöküşü geriletemezken, ucuz ihracat ve pahalı ithalatla büyüme rakamları içinde fahiş bir cari açıkla küçülmeye devam ediyor.

Una, süte, şekere, sıvıyağa, peynire bile güvenlik kilidi takılarak satışa sunuluyor. Vatandaşın cebinde asgari gereksinimlerini karşılayacak kuruş kalmamıştır. Kredi kartları borcu ve haciz işlemleri rekor seviyelerde.

Enflasyonun neredeyse üçlü rakamlara ulaştığı koşullarda, burjuva muhalefet ve sendikaların asgari ücret talepleri ve asgari ücretteki artış, işçilerin daha ilk ay ücretleri ceplerine girmeden, üst üste zamlarla erimiştir. Yoksulluk, işçi ve emekçileri; ekmeğe, aşı muhtaç hale getirmiştir.

birinci sayfadan devam

En ufak eylemsellik, protesto, basın açıklaması ve hatta tweet atmak bile suç sayılırken, muhalif basının ve televizyonların haber alma ve paylaşma hakkı hapis ya da para cezaları ile karşılık bulmaktadır.

Burjuvazinin kendi hukuku bile işlemez haldedir. Milyon dolarlık yaşamlar, para transferleri, tehdit ve korku iklimi kendini var gücüyle ortaya koyarken, işçi, emekçi ve yoksullar yokluktan yaşam çıkarma derdindeler. İşsizlik, genç işsizliği ve geleceksizlik artık tahammül sınırlarını zorluyor.

Tüm bu karanlığın içinde, yalancı bir umut pompalanıyor iki yıldır. Burjuva muhalefet marifatiyle, ana gündem seçime endekslenmiş durumda. Oysa ki, işçi ve emekçilerin asıl gündemi açlık ve yoklukla sınıyor olmalarıdır. Onlara toplumsal kurtuluşun reçetesi yerine, sistemin yaşanabilir hale geleceği

reformlarla, parlamenter sisteme dönüşle, demokrasi ve özgürlük vaadleriyle sahte bir beklenti ve bastırma politikası izleyen burjuva muhalefet yine burjuvazinin değirmenine su taşımaya devam ediyor.

Erken, baskın ya da zamanında seçim senaryoları ve vaadlerin hiçbiri işçi sınıfı, emekçi ve yoksulların bugünü ve yarınına umut değildir. Umut, işçi sınıfı ve emekçilerin kendisidir. Çünkü onlar yukarıda olduğu sürece bizler aşağıda ezilmeye devam edeceğiz. Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki fark;

Üreten ve dünyayı döndüren sizin elleriniz ve emeğinizdir. Bilinç, örgüt ve eylemle, tahterevallinin yukarısında kalacak olan, sınırsız, eşit, savaşırsız, sömürsüz ve onurlu bir yaşam yeniden sizin ellerinizde olacaktır. Umudun tohumları asırlar önce atılmıştır. Tohumun topraktan filizlendiği gün, insanlığın zaferi olacaktır!

Gençlerle Hasbihal

Yusuf Erdem

Ey Türkiye ve Ortadoğu Gençliği!

Ey Dünyanın Bütün Gençleri!

Bilesiniz ki siz gençlerin ve dünyadaki bütün ezilenlerin çektiği tüm acıların asıl nedeni bu kahrolası burjuva özel mülkiyet düzeni; yani kapitalist-emperyalist sistemdir. Bu sistemin egemen sınıfı ise devleti, bütün iktidar gücünü ve tüm zenginlikleri elinde tutan burjuva sınıfıdır. Oysa burjuvazi, küçük bir azınlıktan ibaret asalak, sömürücü bir sınıftır.

Ne var ki günümüzde bir sistem -bir sosyo/ekonomik formasyon- olarak kapitalizm, tarihsel sınırlarına dayanmış, hatta tarihsel ömrünü çoktan tamamlamıştır.

Artık, serflerin ve proleteryanın (toprak köleleri ile ücretli kölelerin) desteğini arkasına alarak 18. ve 19. yüzyıllardaki feodal gericiliğe ve feodal parçalanmışlığa karşı amansız bir mücadele veren ve böylece feodaliteyi (aristokrasiyi / haçı ve kılıcı) devrip burjuva devrimini gerçekleştirerek tarihsel gelişmenin önünü açan devrimci burjuvazi çok gerilerde kalmıştır. Esasen burjuvazinin devrimciliği de çok kısa sürmüş, iktidara gelince hızla gericileşmiş, toprak köleliğinin yerine ücretli köleliği ikame etmiştir. Özellikle de tekelci (emperyalist) aşamaya ulaşıncada bir yandan daha da gericileşmiş, diğer yandan da çürümeye başlamıştır. Tekelci burjuvazi, 20. yüzyılın başından itibaren sermayenin tahakkümünü dünya ölçeğinde yaygınlaştırmayı, silahlanmayı ve savaşların yol açtığı yıkımı ve doğal yaşamın tahribatını akıl almaz boyutlara ulaştırmıştır.

Evet, kapitalizm; tarihsel ömrünü çoktan bitirdi. İnsanlığa baskı, sömürü, savaş, ölüm ve zulümden başka verebileceği hiçbir şey kalmadı.

Ne var ki siz gençler de biz tüm ezilenler de yeterince örgütlü olmadığımız için, bujuvazi tarihten gün çılmaya devam ediyor. Biz ezilenlerin o muazzam dönüştürücü potansiyel gücümüz, örgütlü bir reel güce dönüşemediği için, henüz birleşik bir devrimci kavgaya giremiyoruz. İşte bu yüzdendir ki bizim güçsüzlüğümüz düşman sınıf burjuvazinin kâr hanesine yazılıyor.

Ey ezilen sınıfların ve halkların genç evlatları !Şunu iyi bilesiniz ki; bugün yoksulsak, açsak, işsizsek, ezim ezim eziliyorsak, geleceğe dair umutlarımızı kaybetmişsek, örneğin;

* Türkiye gençliğinin üçte biri “ne okuyor, ne çalışıyor” durumunda çürümeye, uyuşturucu ve din baronlarının insafına terk edilmişse,

* Üniversite gençliğinin ezici çoğunluğu gençliğini yaşayamıyorsa; yeterli yiyecekten, sağlıklı barınma, ısınma ve ders çalışma ortamından yoksunsa, okula giderken durakta açlık yüzünden baygınlık geçiriyor ve hastaneye kaldırılıyorsa,

* Özgürce düşünme, düşüncelerini korkusuzca açıklama, her konuyu özgürce tartışma ve her şeyi sorgulama, serbestçe bilimsel araştırma ve sanatsal yaratma ortamına kavuşamamışsa,

* Yoksul mahallelerin işsiz gençleri, uyuşturucu veya din baronlarının ellerinde çürümeye terk edilmişse,

* Kendi topraklarımızda özgürce ve yaşama sevincimizi koruyarak yaşama özlemimiz, muazzam tarihsel birikimimiz, zengin ve çok renkli toplumsal kültürümüz; kifayetsiz, gerici ve örgütlü bir zorbalık tarafından muhafazakar bir Ortaçağ Arap kasaba kültürüne hapsedilmek isteniyorsa...

Bütün bunların temel nedeni; devlete ve bütün iktidar gücüne egemen olan ve bu sayede toplumun sahip olduğu ve ürettiği tüm zenginliklere el koyan bir avuç burjuva haydutlar sınıfıdır; buna yol açan kapitalist-emperyalist sistemdir, bu kahrolası özel burjuva mülkiyet sistemidir.

Düşünün ki, dünyamızın bütününde bir yılda yaklaşık 15, 5 milyar insanın doyuracak miktarda gıda maddesi (yiyecek) üretiliyor. Oysa yeryüzünün tüm nüfusu bunun yarısı kadar ve bu nüfusun üçte biri (2,5 milyar insan) açlık ve sefalet içinde cehennem hayatı yaşıyor.

Genç arkadaş, bildiğin gibi biz insanlar doğanın ve doğal yaşamın tek sahibi, doğal kaynakların acımasız sömürücüsü, hasmı değiliz. Biz; doğanın bir ürünü, doğal yaşamın bir parçası, bir uzantısıyız. İnsan türü olarak doğayla ve doğal yaşamla uyum içinde ve beslenme zincirini koparmadan öteki bütün canlılarla birlikte varlığımızı sürdürebiliriz ancak. Oysa Kapitalizm için, örneğin bir burjuva için Doğa; tıpkı emekçiler gibi bitmez tükenmez bir kar ve rant kaynağıdır. Geleceği hiç düşünmeden, kapitalist rekabet ortamında doğaya ve doğal kaynaklara en azgın biçimde saldırır, doğayı mahveder; suyumuzu, toprağımızı, havamızı; doğadaki yaşam çeşitliliğimizi ve yo etmekte bir beis görmez. “Kapitalist, gölgesini satamadığı ağacı” kesmekle yetinmez; eğer daha çok kazanacağını, daha büyük rant edeceğini görürse zeytin ağaçlarını kesmekten, verimli tarım topraklarını betona boğmaktan, denizleri doldurmaktan, diğer bütün canlıların yaşam alanlarını yok etmekten çekinmez. Yağmur ormanları, Kaz Dağları (bin pınarlı İda), Madra Dağları... milyonlarca örnekten sadece bir kaçıdır. Kaz Dağları 20-25 yıl içinde yabancı ve işbirlikçi madenci haydutların elinde ne hale geldi? Yüreğiniz dayanıyorsa gelin görün.

GEZİ'nin Ardından...

Melis Akın

Gezi Ayaklanması'nın üzerinden tam 9 yıl geçti. 79 ilde milyonlarca insan; genci, yaşlısı, kadını, erkeğiyle sokakları doldurdu. İsyanın kıvılcımı, iktidarın Gezi Parkı'nda ağaçların kesilerek, Topçu Kışlası ve AVM yapılmasına yönelik kararı ile ateşlendi. Adalet, eşitlik, demokrasi ve özgürlük talepleriyle kısa sürede büyüyen bir harekete dönüştü.

Vatandaşların, yönetemezlik karşısındaki biriken öfkesi, eşsiz bir kendiliğinden gelişen dayanışma ve gücü ortaya çıkardı. Haftalarca süren ve Taksim'i ele geçiren bu eylemlilik sırasında 8 genç katledildi. Berkin Elvan, Hasan Ferit Gedik, Mehmet Ayvalıtaş, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan ve Medeni Yıldırım. Umutları, hayalleri ve yaşayacak ömürleri vardı. Gözünü kaybeden, biber ve kimyasal gazlardan sağlığını yitirenlere bu haklı isyanın bedeli yaşamları boyunca ödettirilecek. Peki Adalet(!)? Gezi'yle katledilen gençlerin davalarının bir kısmı

alalacele sonuçlandırıldı, bir kısmı halen sürüyor. Gençlerin katillerine verilen cezalar bir trajediden ibarettir.

Bugün Gezi davaları torba yargılamaya dönüşmüş durumda ve başta Osman Kavala olmak üzere birçok kişiye ceza yağdırıldı. Gezi'nin ruhunu paramparça etmeye çalışan kapitalist zihniyetin senaryoları bitmiyor.

Bu toprakların tarihselliğinde kayda geçecek kadar geniş, burjuvazi ve iktidarlarını korkuya salacak kadar yaygın ve kendiliğinden bir kalkışmaya komünistlerin, devrimcilerin ne kadar hazırlıklı olması gerektiğini gösteren Gezi Ayaklanması, ders almak isteyenler için ezber olmalıdır.

Tarihi "an"lar yazar. Komünistler ve devrimciler bir kez daha o anı kaçırdılar. Bilinç, örgüt ve eylem bütünlüğü olan bir öncü parti olsa idi bugün Gezi'yi anmak değil, bir zaferi taçlandırmış olacaktık. "Ölenler dövüşerek öldüler, güneşe gömüldüler." Sekiz genci mücadelemizde yaşatacağız. İsyanı körükleyen o kıvılcımı kızıl ateşe harlayacağımız günler de gelecektir. Girişmeden görülmez. Komünistlerin ivedi görevi "an"lara hazır olmaktır.

Sendikal Mücadele Çıkmazı

Nevzat Eraydın

İşçi sınıfının örgütlenme mücadelesi sürecinde, önünde birçok engel var. İşçiler en demokratik hakkı olan sendikal örgütlenmesinde bile bir çok engelle mücadele etmek durumunda.

TC devleti sınırlarında sendikal mücadele daha da zorlaşıyor. Gerek işyeri barajı, gerekse genel sendika barajı, işçi sınıfının üstünde Demokles'in kılıcı gibi sallanmaya devam ediyor.

Burjuvazi, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin önüne geçebilmek için yönetime getirdiği iktidarlara, istediği yasaları çıkarttırarak, işçilerin birlikte mücadelesinin önüne geçebilmek için önlemler almaya devam ediyor.

Burjuvazi kendi payına düşeni yapıyor. Asıl sorun işçi sınıfının temsiliyetini üstlendiğini iddia eden sendikalarda. Genel baraj sorunu olmayan büyük sendikalar bu baraj sorununu kendilerine hiç dert etmiyorlar. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" anlayışıyla hareket etmeye devam ediyorlar. İlerleyen süreçte kendilerine zarar vereceğini hesaba katmadan bu duruma gözlerini kapatıp, duymamazlıktan geliyorlar.

Kendi konfederasyonuna bağlı olan yeni kurulmuş veyahut büyütmeye çalışan sendikalara yardımcı olmak bir kenara, daha çok engel olmaya çalışıyorlar. Sendikal mücadeleyi, kendilerine üye toplamak, gelirlerini arttırmak olarak gören bu sendikalar, diğer

işkollarındaki işçilerin işkolu sicillerini değiştirerek, baraj üstü olan, baraj sorunu olmayan sendikalarına üye yapma çabalarında.

Kendi sendikaları diyoruz çünkü; sendikaları kendi yerleri gibi gören sendikal anlayışlarıyla sendika yönetiyorlar. Bu işleyişte, mağdur olanlar ise, işçiler ve bu sendikalarda canla başla çalışan –işçi sınıfının çıkarlarını savunmak için mücadele veren- sendika örgütlenmesi yapmaya çalışan bir avuç görev bilinçli sendika yöneticisidir.

İşçilerin emeğini yok sayan bu anlayıştan kurtulmanın yolu işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden ve tabandan örgütlenerek, yukarıya baskı kurmasından geçmektedir. Böyle bir örgütlenme modeli sağlanabilirse bu sorunlardan kurtulmak da kolay olacaktır.

Baraj sorunu olmayan sendikaların genel baraj sorununa duyarsız kalmalarının önüne geçilmeli ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmalarının doğru olmadığını söylemekten geri durulmamalıdır.

Sorunun çözülmesi, işçi sınıfının baskı kurmasıyla mümkündür. Sendika değiştirmek çözüm değildir. İlerleyen süreçlerde başka engellerle de karşı karşıya kalınacaktır. Bir kez taviz verildiğinde arkası gelecektir.

Onun içindir ki, ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesi, hiçbir işkolu ayrımı yapmadan bütün işçilerin üzerinde sallanmakta olan Demokles'in kılıcından kurtulmanın önünü açacaktır.

İşçi sınıfı ! Birleş.. Örgütlen.. Özgürleş..

İzmir

1 Mayıs; işçinin, emekçinin mücadele ve dayanışma günü, her yerde olduğu gibi İzmir'de de kitlesel olarak kutlandı. Gündoğdu meydanında kutlanan 1 Mayıs'a üç ayrı güzergahtan giriş yapıldı. Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle örgütleri, bu güzergahtan Gündoğdu Meydanı'na yürüyerek giriş yaptılar. Edip Akbayram konseri eşliğinde meydanda coşkulu bir 1 Mayıs kutlaması yapıldı.

Her zaman olduğu gibi bu yıl da işçilerle, devrimci örgütler alanda buluşamadılar. Devrimci örgütler alana geldiklerinde, işçiler alanı çoktan terk etmişlerdi. Aslında uzun zamandan beri önümüzde duran bu sorun hala çözülememiş durumda. İşçi sınıfı ile devrimci örgütler arasındaki bağ kurulamadığı sürece de bu durum devam edecektir. İşçi sınıfının öncü partisinin bir an önce kurulması ve işçi sınıfının bu parti çerçevesinde örgütlenmesi bizim ivedi görevimiz olmalıdır. Bir sonraki 1 Mayıs'a bu düzlemde hazırlanmak ve bu gidişata dur demek gerekiyor. İşçi sınıfı; Örgütlen.. Özgürleş..

Samsun

Samsun'da bu yılki 1 Mayıs'a örgütlülükleri patronları tarafından hala hazmedilemeyen Aras Kargo işçileriyle birlikte yürüme kararı aldık. Bir devrimcinin ve birkaç yiğit işçinin nasılda söylemlerden eylemlere kadar her şeyi değiştirebildiğini öğrettiler bize! Hayal ettiklerimizin bir çoğunu tam bizim söylediğimiz gibi söylemeler de, tam da denilmek istenilenleri diyordu, TÜMTİS'de örgütlenen Aras Kargo işçileri! "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sınıf Yaşasın Enternasyonal, Yaşasın Sınıf yaşasın Dayanışma, İşçiler Birlikte Sermayeyi Yenecek, Patronlar Şaşıрма Sabrımızı Taşıрма, Kargo İşçileri El Ele Birlikte Mücadeleye, İşçiler Birlikte Genel Greve!" İşçiler sınıf olunca, ilerici gerici olmuyor! İşçiler bu köhne düzeni yıkacak yegane sınıf olduklarında zaten en ileride oluyorlar! İşçiler örgütlü hale gelince, sendikalarının ve konfederasyonlarının adı ne olursa olsun, ilerici oluyorlar zaten. Emeklerinin yalnızca parayla alınıp satılan bir şey olmadığını, emeklerine verilecek üç kuruş aşağı veya bir kuruş yukarı paralar için savaşımın kısır kalacağını öğretenlere selam olsun...!

Yaşasın 1 Mayıs!

İstanbul

2022 1 Mayıs'ında devrimci örgüt ve sendikaların buluşma noktası Maltepe Meydanı'ydı. Her zaman olduğu gibi işçiler ve devrimci, komünistlerin buluşması elbette ki -ezberlediğimiz organizasyonla- yine mümkün olmadı. Etkinlik alanına girişlerdeki engelleme ve gecikme ile bir çok devrimci örgüt alana ulaştığında, işçilerin görkemli kalabalığı yerini saza, söze ve müziğe bırakmıştı. Bu coşku, biz komünistler için 1 Mayıs'ın bağlamının bir parçasıdır sadece.

Bilinç, örgüt, eylem birliği ile işçi sınıfı ve emekçilerle kol kola, omuz omuza mücadeleyi yükselteceğimiz 1 Mayıslar için komünistlerin ivedi görevi, sözü ve eylemini hayatın pratiğine sunmaktır.

Burhaniye

Yürüyüş ve miting, kalabalık ve coşkuluydu. Bu kez gençlerin ve kadınların da daha çok katıldığı kitlesellik, büyük bir bölümü doğru ve devrimci sloganlar; seçilen devrimci türküler, marş ve müzikler coşkuyu daha da artırdı. Kürsüdeki sunucu arkadaş, tüm devrim ve demokrasi güçlerin meydana girişlerini gerçekten coşkuyla ve saygıyla karşıladı. Kitleyi ve coşkuyu sonuna kadar canlı tutmayı başardı. Elbette 80 öncesindeki işçi kitlelerinin ve devrimci gençlik örgütlerinin Taksim'de ardı arkası kesilmeyen coşkulu ve disiplinli yürüyüşlerini anımsadık. En çok da, işçilerin; "Geliyoruz, zincirleri kıra kıra hey, Burjuvanın kafasına vura vura hey!" türküsünü.

Şimdilerde de korku, etkisini yitiriyor; karamsarlık ve karanlık yavaş yavaş dağılıyor, öfke büyüyor. Devrimcilerle düşen görev ise; Öfkeyi umuda dönüştürecek, işçi

ve emekçi kitlelere önderlik edecek devrimin amiral gemisini inşa etmek, böylece işçi sınıfının en etkili aracı olan devrimci parti silahını kuşanmasını sağlamak. Tam da şimdi "sınıf hareketi, kent ve kır yoksulları ve gençler" ile "devrimci hareketin" aynı devrimci sel yatağında buluşması gerekiyor. Yeter ki bunları cesaretle karşılamaya hazır olalım.

ARAS Kargo İşçisi Anlatıyor!

Celal Özkan

Aras Kargo işçisi ve Tüm Taşıma İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Karadeniz Bölge Temsilciliği Samsun Şubesi Mali Sekreteri Hasan Erdal yaşadıkları süreç hakkında söyledik. Aynen aktarıyoruz:

İşbaşı Gazetesi: Nereden aklınıza geldi örgütlenmek?

Hasan Erdal: Çalışıyoruz, çabalıyoruz herkes itibarı kendinde arıyor, biliyorsunuz. Devlette olduğu gibi özel sektörde de, bir üstteki alttakinin yaptıklarının semeresini topluyor. En alttaki kuryelerin paçalarından ter akıyormuş, kimsenin umurunda değil. İşler iyi giderse sahipleniliyor, kötü gidince en sorumlu bizler. Ne yer, ne içersiniz diye soran yok. Beş-altı ay geriden maaş alma süreçlerini bile yaşadık, bir teşekkür bile edilmedi! Kısacası yönetici ve patronun iki dudağı arasında yaşam koşullarımız! Maaş zamları keyfe keder yapılıyor. Ne ile değerlendirildiği belli olmayan ücretler belirleniyor. İşçilere ayrı ayrı ücretler ödeniyor ki, aralarında ikilikler olsun!

İşbaşı Gazetesi: Bunları yaşarken aklınıza geldi ama nasıl bir yol izlediniz? Size yol gösteren biri oldu mu? Önceden de Aras Kargo işçileri örgütlenmeye çalışmış, zor kullanarak engellenmişti biliyorsunuzdur.

Hasan Erdal: İnsanın kafasına bir şey takılınca, sorup öğreniyor. Hiç bilmediğin bir konuda bile araştırıyorsun kendince. İşçi deyip geçme! En cahil dediğiniz bile nasıl sömürüldüğünü herkesten iyi biliyor! Dillendiremiyor veya anlatamıyor olduğuna bakmayın. Elbette bize yön gösterenler oldu. Özellikle Cafer Abi bizim için büyük şanstı. Devrimci biri bir başka oluyor. En çok üzüldüğüm ve ilginçime giden şey, eskiden Aras Kargo'da yapılmak istenen örgütlenme çalışmalarının solcu ve devrimci olduklarını söyleyenlerin katkılarıyla kırılmış olması! Bunu duyunca şok olmuştum. Sağ-sol ilişkileri içinde yer almamış olmama rağmen, onlara yakıştıramadım bunu! Ama daha sonradan yola çıkınca anladım, kimin ne dediği değil, ne yaptığının önemli olduğunu! En güvendiğimiz insanları en son örgütleyebildik, hatta örgütleyemedik. Bazı çok akıllılar, bana bir şey olmasında yararlı olunca katılırız bile dediler ama olsun! Biz onları bile saflarımıza almaktan mutluluk duyduk.

İşbaşı Gazetesi: Aras Kargo yöneticileri ve patron nasıl oldu da engellemeye çalışmadı?

Hasan Erdal: Bizim şansımızın birinin Cafer Abi olduğunu söylemişim. Türkiye genelinde de Cafer Abi gibiler vardır mutlaka! Olmasalar zor olurdu. Sendikamızın genel yönetiminden, alt düzey yöneticilerine kadar bu işi ilmek ilmek öğrenler oldu. Onlara da teşekkür etmek lazım. Asıl şansımız ise Aras Kargo'nun o süreçte ticari kayyumda olmasıydı. Şirketin ne olacağı, kimin eline geçeceği, hatta sönümlenip sönümlenmeyeceği belli olmadığı için yöneticiler pek de umursamadı sanıyorum o zamanlar. Kısacası, o karışık dönemden yararlandık! Ama bu hesap edilmiş bir şey miydi? Bilemiyorum.

İşbaşı Gazetesi: En çokta bu bölgede örgütlenmek zordur. Bunu nasıl başardınız? Kutlarım sizi...

Hasan Erdal: Evet, doğru diyorsun. Buralarda çalışanların küçük de olsa bir köyü veya bahçesi var. Aç kalmak çok zor bizim buralarda. Yavan ekmek bulup yersin en azından! Onun

için de insanlar gidip geleceğimiz bir işimiz olsun, hiç değilse üç-beşte getirisi olsun yeter diyor. İşten atılırsamın korkusu var herkeste. Hiçbir şeyi olmayanlardan çok, az çok bir şeyleri olanlar daha çok korkuyor aslında. Ama birlikte yaşamının verdiği şans ve inançla çok mesai harcayarak başardık bu işi. Sanıyorum altı-yedi sene önce başladık ve başardık. Aras Kargo çalışanlarının büro elemanları dışındaki tamamına yakını örgütlemiş bulunuyoruz!

İşbaşı Gazetesi: Başka firmalara yönelik çalışmalarınız var mı?

Hasan Erdal: Bir yerden başladın mı durulmuyor. Elbette var. Diğer kargo ve lojistik firmalarının işçileriyle görüşüyoruz. Ama devlet yetkilileri sendikayı yasalara göre serbest sapsalar da, patronların yasaklamalarına göz yumuyor! Hatta örgütlenmeden önce işçi kıyımları bile yaşıyor. Bu işleri sesi yerinde yürütmek lazım. Oysa sıradan bir demokrasilerde bile insan, göğsünü gere gere şu sendika veya örgüte üye olacağım diyebilirdi. Bizim sendikamızı beğenmeyenler de olabilir. Başkalarında örgütlenirler. Yeter ki örgütlenirler de neresi olursa olsun.

İşbaşı Gazetesi: Bu işte senin olmanda önemli. Çünkü sen işini tam yapan insansın. Bir iş yapılacaksa taşın altına en çok elini koyacak birisin. Sahi büro elemanları neden katılıyor?

Hasan Erdal: Ben de ona şaşıyorum. Ama toplu sözleşme görüşmelerinde firma yöneticileriyle, yönetici kadronun örgütlenme dışı bırakılması konusunda anlaşmış sanırım. Öyle olmasa bile yönetici kadro gelmez, biliyorsunuz! Onlar kendilerini birer patron sanıyor. Oysa çoğunun hak edişleri bizlerle aynı gibi. Yarın emekli olduklarında bizden bile kötü koşulları yaşayacaklar var!

Biz hiç değilse patronla pazarlık ederek az-çok alacağımızı alıyoruz, onların kaderi en üsttekilerin iki dudağı arasında! Firmada benim iyi çalıştığımı herkes bilir. Verilen iş görevimse, herkesten çok sarılıyorum. O zaman ne kadar dostum olursa olsun, tek başımaydım, şimdi binlerce kişiden oluşan bir orduyum!

İşbaşı Gazetesi: Peki Hasan'cığım, ekleyeceğin başka bir şeyler var mı?

Hasan Erdal: Örgütlü insan başka türlü oluyormuş. Kendine güveni geliyor insanın. Yetmez daha fazlası demeye başlıyorsun! Boyun eğmeyi unutuyorsun. Bu iş yerinde yalnızca kendim çalışıyor olmama rağmen eşim ve çocuklarım benim mücadelelerimin orta yerinde! En az onlarda benim kadar inanıyorlar.

İşbaşı Gazetesi: Hasan'cığım, benimde sana söyleyeceklerim var. İşçi sınıfının senin gibi sendikacılara ihtiyacı var. Sakın hiç bir zaman pes etme! Senin gibi iş yerinin içinde olan sendikacılar sınıfa sınıf olmayı sağlayacak. Senin gibi sendikacılar sayesinde gerçek sendikacılık oturacak! Koliyi kaldırmayan biri kolinin ağırlığını bilemez, biliyorsun. Taşıdığın bir dosyanın yüz kiloluk bir çuvaldan daha ağır olduğunu da bilemez, patroncuklar!

Hasan Erdal: Biz başarılı olacaksak, devrimci basının ve sizler gibi devrimci abilerin desteğiyle olacaktır. Bizler bunları yaşıyoruz, sizler biliyorsunuz! Yaşayanla bilen birlik olunca her şeyin çözüleceğine inandım ben bu mücadeleler sonucunda. Sesimiz, sözümüz olduğunuz için teşekkür ediyorum. Meydanlarda yalnız bırakmadığınız için de! Kurtuluşun kendi ellerinde olduğunu anlayanlar çoğaldıkça emeğimizi sömürenlerin fütursuzluklarının yok olacağını da öğrendim artık. Zor iş belki ama kolay iş var mı ki?

İşbaşı Gazetesi: Çok teşekkür ederim bu onurlu mücadeleni ve içinden geçenleri bizimle paylaştığınız için.

TİGEM Çiftlikleri

Ender Aztopal

1984 Yılında, Devlet çiftliklerinin işletme zihniyetinde üretime katkı açısından daha dinamik bir yapıya kavuşturulması için Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü (TİGEM) çatısı oluşturuldu. Yani, büyükbaş, küçükbaş, kanatlı hayvancılık; hayvan yem bitkileri, arpa, avokado, muz her türlü sebze, meyve, süs bitkileri, ıslah çalışmaları; sperm, tohumculuk ve fidancılık alanlarında faaliyet gösteren kurum.

Bu oluşumlar tamda istenilen düzeyde olmasa bile belirli bir zaman hem örnekleme, hem de küçük tarım işletmelerine yardım için çok önemli görevler gördü önceleri! O işletmelerde çalışan yetkin insanlar, kendi deneyleri, bilimsel veriler ve atadan gelen deneyimlerle birlikte harmanladıklarını bir araya getirerek küçük ve orta ölçekli tarım işletmelerine bilgi, damızlık ve tohum destekleri veriyorlardı. Böylece, hangi toprak hangi bitkiye uygun, hangi hayvan hangi coğrafyada daha verimli olur ona göre üretim yapıyordu!

Zamanla bu yetişmiş insanların itibarsızlaştırılmaları için önleri kesilmeye başlandı. Alanlara çıkıp, köylüye destek veren yetişmiş insanlar birer büro elemanına dönüştü zamanla! Yine bu işletmelerin çalışanları üreticilerin ayağına gidip bilgi paylaşımlarında bulunurken, zamanla onlardan bilgi almak için gelen köylülere kapılar kapanmaya veya izin alarak oralara girebilmeye başladılar. Böyle olunca da köylüler, “bunlar boş boş oturuyor, boşuna maaş alıyorlar” demeye başladılar; devlet ve yöneticileri ise buraların işe yaramadığını vurgulayıp, anlamsızlığını anlatmaya başladılar! Sonunda “zaten kimse istemiyor, devlet tarımla mı uğraşır” denilerek işletmelerin idam sehpaası hazırlandı!

Amaç ulusal ve uluslararası büyük burjuvaziye alan açmaktı. Hem TİGEM işletmelerinin büyük çoğunluğunun arazileri neredeyse üste para verilerek büyük işletmelere devredildi. Bu işletmelerin yerleşim yerlerine yakın olanları arsaya çevrilip, paraya para katılmanın önü açıldı. Yakın olmayanlara ise destekler verilerek aldıkları bedava mülklere birde üste para vermeye başladı. Bu işin adına ise “Tarıma destek” denildi! Buna bağlı olarak meralar turizm işletmelerine, akar sular da HES işletmelerine peşkeş

çekilince işlem tamamlandı!. Bir köy düşünün dereleri, HES kontrolünde özel şirketlere ve meraları, turizm sertifikalı şirketlere devredilerek dikenli tellerle çevrilmiş olsun; o köyün köylüğü, köylünün ise köylülüğünün anlamı olur mu? Bunu bildikleri içinde köylerin adı mahalleye dönüştürüldü! Hal böyle olunca, yem ve tohumlar satın alınmaya başlandı! Meralar paralı otlaklara dönüşüp, sulama için faturalandırılmalar başladı! Kendi suları üzerine kurulan HES santrallerinin ürettiği enerjiler ise düşmandan daha pahalı fiyatlara ücretlendirilince, o işte tamamlandı!

Durum böyle olunca, özellikle küçük köy işletmeleri bırakın kar ederek yaşamını sağlamayı, harcamalarını karşılayamaz duruma geldiler! Çünkü girdi masrafları alınan ürünü karşılamıyordu. Üretilen ürünün ihraç edilebilesi içinse, tohum sertifikası benzeri engeller konulunca, köylülerin topraklarında kalmasının anlamı kalmadı; yedek iş gücü olarak metropollere taşındı!

Böylece ekili tarlalar ve işlenen bahçelere destek verilme devri geçip arazilerinin başında kalanlar cezalandırıldı.

Bu şekilde, kendi kendine yeten küçük köylülük, örnek tarım işletmeleri ve orta ölçekli tarım işletmeleri aradan çıkarılarak tüm varlıklar ulusal ve uluslararası sermayeye peşkeş çekilme süreci tamamlandı! Şu anda çekilen gıda sorunu ve açlığa doğru gidilen yolun asıl nedeni bu aslında!

Amaç bu barbar düzeni sürdürmekse, böyle oluyor. İnsanların açlıktan ölmesi, yoksulluktan çaresiz duruma gelmesiyle, büyük işletmelerin karlarına kar katması arasındaki seçeneklerden büyük işletmeler seçeneğinin bu iktidarlar tarafından öncelenmesinin nedeni onların iktidarı olmasındandır! Kişi ve şahsiyetlerin pekte önemi yoktur!

Özetlemek gerekirse, küçük köylülük ve giderek orta ölçekli köylülük İşçi Sınıfına eklenmektedir. Çıkarlar ve zararlar ortaklaşmaktadır artık. Bunun iyi ve kötü yönleri var elbette! Kötü tarafı insanların giderek yoksullaşıp, açlıkla burun burna gelmesi; iyi tarafı ise, iyi bir örgütlülük oluşturup öncü partiyi alanlara sürebilsek, bu barbarlığın sonu gelecektir. Bu sonun oluşmasında ise, açgözlü büyük burjuvazinin payı olacaktır!

ikinci sayfadan devam

Gençler, biliyorum aklınıza şu sorular gelmiş olmalı: Peki bu kapitalistler insan değil mi? Onların aklı yok mu? Geleceği, çocuklarının geleceğini düşünmüyorlar mı?

El cevap: Kapitalizm, acımasız kapitalist rekabet olmadan devam edemez. Kapitalizm, yalnızca işçi ve emekçileri, bürokratları, siyasetçileri ve kredi kartları ile tüketim manyağına dönüştürdükleri yığınları esir almakla kalmaz; aynı zamanda bir bakıma kapitalistleri de burjuvaları da esir alır ve onları insanlıktan çıkarır. Kapitalist rekabet ortamında duraksayan düşer; düşenler de kurtlar yasası gereği diğerleri tarafından bir anda parçalanıp yutulur. Laz Marks'ın dediği gibi kimi bilinçsiz işçiler patronlarında vicdan ve insaniyet ararlar ama, asla bulamazlar. Onlar artık insan değildir, onlar birer kapitalisttir.

Bilelim ki büyük insanlık; bir sosyal ekonomik formasyon olarak tarihsel sınırlarına dayanan kapitalist-emperyalist sistemi, siyasal olarak da bitirmek zorundadır. Yoksa dünya prolataryası, emekçileri ve tüm ezilen halkları, giderek şiddetleşen çok daha büyük acılar çekecekler ve çok daha vahim olanı, bu mavi gezegenimizde hayat sona erecek, dünyamız çölleşecek ve ölü bir gezegen olarak güneşin çevresinde dönmeye devam edecektir. Tabii ki öncelikle ve özellikle işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar en ağır ıstırapları çekerek yok olacaklardır. Bütün bir yaşam çeşitliliği ve zenginliği örneğin nükleer ve/veya biyolojik silahların açlığın ve susuzluğun

sonucu ortadan kalkacaktır. ortak evimiz bu mavi gezegenini bir çöl, ölü bir gezegen Düşünmek bile tüyleri ürpertici. Ya da Büyük İnsanlık; henüz iş işten geçmeden örgütlenip ayağa kalkacak, kendi kaderine ve dünyamızın kaderine el koyacak, bütün kötülüklerin temel sebebi olan burjuva özel mülkiyet düzenini, yani kapitalist-emperyalist sistemi yok edecek, burjuvaziyi ezecek ve büyük bir dayanışma ve yaratıcı coşku ile barış ve bolluk içinde insanca yaşayacağımız bir özgürlük dünyasını inşa edecektir. Baskının, zulmün, savaşın ve sömürünün olmadığı, sınırların anlamını getirdiği, halkların barış ve eşitlik ortamında kardeşçe yaşadığı bir dünyaya inşa etmek. Bu, mümkündür, zorunluluktur, yaşam için tek çaredir. Dün, “YA SOSYALİZM, YA BARBARLIK!” diyorduk. Şimdi “YA SOSYALİZM, YA TOPTAN YOK OLUŞ!”

Genç Arkadaşlar!

İşçi sınıfının ve tüm ezilenlerin en yiğit oğulları ve kızları! Devrimler kartalı Lenin, bir konuşmasında gençlere şöyle sesleniyordu: “Mücadelenin nihai sonucunu belirleyecek olan, gençlik, özellikle işçi gençliktir.”

Yaşanası bir özgürlük, bolluk, barış ve kardeşlik dünyasına ulaşabilmek için şu üç şeye şiddetle ihtiyacımız var:

- * DEVRİMCİ BİLİNÇ,
- * DEVRİMCİ ÖRGÜT,
- * DEVRİMCİ EYLEM.

Türkiye ve Mülteci Sorunu

Evrin Genç

Türkiye’de son dönemde haber gündemlerinde yer alan ‘tacizci Pakistanlılar’ konusu birçok şeyin fitilini ateşlemiş durumda. Bu konuda da çoğunluğun bir tarafta yer aldığı ama sonuç olarak ikiye bölünmüş bir toplum var önümüzde.

Bir taraf yabancı düşmanlığına varan söylemler üretirken bir tarafta yaşanan bu sorunların aslında tüm mültecileri kapsamaya-çağını ve birkaç münferit olayı yabancı düşmanlığına çevirmenin ırkçılık olduğunu savunmaktadır. Bu sorun aslında sadece 1 ya da iki boyutuyla ele alabileceğimiz bir problem değildir.

Türkiye, son yıllarda hem bir geçiş bölgesi olması hem de Avrupa ile yapılan bazı anlaşmalar sonucunda savaş bölgelerinden büyük sayılarda göç almaktadır.

Savaşta ya da ekonomik çaresizliklerden kaçıp Türkiye’ye gelen bu insanlar için de ne elle tutulur bir uyum politikası işletilmektedir ne de bu insanların geçimlerini sağlamaları için kaynak yaratılmaktadır.

Kelimenin tam anlamıyla, krizin derinleşmesi ile de birlikte Türkiye, herkesin vahşi koşullarda hayatta kalmaya çalıştığı bir yer haline gelmiştir. Hem sığınmacılar için hem de kendi vatandaşları için.

Krizin getirdiği diğer bir şey ise gelen bu sığınmacıların ucuz işgücü olarak kullanılabilmesi ve konut krizidir. Kriz zamanlarında zaten artan işsizlik, bu ucuz işgücünün devreye konulması ile ülke vatandaşlarının, sığınmacılara karşı öfke duymasına yol

açıyor. Sorunun sebebi bu insanlarmış gibi algılanıyor. Halbuki sorunun sebebi sistemin ta kendisi. Fakat öfkeyi bu insanlara yöneltmek çok daha kestirme bir yol birçok insan için. Bunun yanında artan kentsel dönüşüm politikaları ve kira fiyatları ile konut bulmak oldukça zorlaştı. Bu göçler ile birlikte kapasiteyi aşan bir konut ihtiyacı mevcut.

Diğer taraftan bakıldığında savaşlardan kaçıp gelen insanların birçok travmasının olması ya da bu travmalar olmasa bile farklı kültürel, sosyolojik ve ekonomik arka planlardan gelmeleri, buradaki farklı kodları çözmelerini, yerel halkla ilişki geliştirebilmelerini sağlayacak kolaylaştırıcı politikalar mevcut olmadığında birçok probleme neden oluyor. Bu yüzden yereldeki toplumun deneyimlediği sıkıntıları ve sorunları görmezden gelmek de bir sorundur.

Bu sorunların yanında bir de Türkiye devlet politikası olarak Türkiye’de yetiştirilen ve tabiri caizse beslenip büyütülen ve savaş alanlarından, Türkiye’de oluşabilecek olan iç savaşta devlet ve burjuvalar lehine kullanılmak üzere bekletilen bir savaş örgütleri sorunu vardır.

İşid militanları ve adını dahi öncesinde duymadığımız İslami temelli örgütler hem Türkiye’de eğitim almaktadır hem de herhangi hukuki bir yargılamaya maruz kalmadan rahatça yaşamaları sağlanmaktadır. Bu örgütler asıl tehlike olarak biz devrimcilerin, emekçilerin karşısında durmaktadır.

Bu kriz koşullarında aç ve evsiz kaldığımızda ve hakkımızı sokağa çıkararak aramaya başladığımız o an geldiğinde, karşımızda elinde silahları ve acımasızlıklarıyla nerden geldiği belli olmayan bu İslamcı örgüt üyelerini görmemiz kuvvetle muhtemeldir.

Artan Kiralar ve Devlet Kredisi

Dilek Öner

İşsizlik, gıda ve en temel geçim maddelerine gelen yüksek zamlar, kiralarda artması ve bir çok insanın evsizliğin eşliğinde olması ya da evsiz olması... Evet, gümbür gümbür bir krizin içindeyiz. Ve her geçen gün de derinleşen bir kriz. Umutsuzca, zamların doygunluk seviyesine ulaşmasını bekliyoruz ama beklediğimiz o doygunluk noktası asla gelmiyor. Maaşlara yapılan ufak zamlar iki ay içerisinde yerini borca harca bıraktı. Evsizseniz ve ev arıyorsanız haliniz yaman, kiralarda maaşların en az yarısına tekabül edecek kadar arttı, ev bulunmuyor. Kirada oturduğunuz bir eviniz varsa da yükselen zamları bahane eden ev sahipleri ya sizi evden çıkarmaya uğraşıyor ya da kiranıza yüksek miktarlarda zam yapmakla tehdit ediyor. Ev almak ise artık hayal olmaktan bile çıktı diye düşünürken, devletin tepelerinden müjdeli bir haber geldi: “Düşük faizle kredi verilecek” Peki ama bu kredinin şartları neler? Bankada zaten halihazırda evi alabileceğiniz paranın %50 si kadar değerinde döviz ve altınızın olması. Bundan 1 yıl önce bir eve 1 milyon lira vermek aşırı lüks bir ev almak demektir.

Bu borç ve krizin içinde hangi emekçinin, çalışanın bankada o kadar döviz var ve kim 1 milyonluk bir krediyi ödeyip hem de kendi geçimini sağlayabiliyor? Bu çok açıktır ki her ay aldığı maaş ile geçimini sağlayan emekçi ve

çalışanlar için değil, zaten parası olan, maaş ile değil de üretim araçlarına sahip olduğu için geçimini sağlayabilen zenginler için geçerli bir kredidir. Burjuva devletin bu kriz zamanlarında yine burjuvalar için çalıştığını açık açık gördüğümüz bir başka durum.

Kiralar için hiçbir üst sınırın belirlenmediği ya da denetimin yapılmadığı, uçuk fiyatlar için hiçbir düzenlemenin yapılmadığı ülkemizde, karnımızı zor doyururken ve başımızı sokacak ev bulamazken, olmayan ‘dövizimizi’ bozdurup kredi alabileceğimizi söyleyen bir devletimiz var. Ne mutlu bize...

foto:karargazetesi

Tsitsekun*

Halen sofrasında Karadeniz'den çıkan balığı yiyemeyenlerin öyküsü

Ayla Boran

Kendi tarihinde 1915'e dönemeyen, bugününe bakamayan bir coğrafyada yaşama tutunma inadına ve rengine sahip halklar olarak, iktidar aygıtının kapitalizmde coğrafyası olmayan bir benzeşimler bütünü olduğunu anımsatacak bir başka tarihi not düşmek gerekiyor.

21 Mayıs 1864... Kayıtlara düşen ilk soykırım tarihidir 21 Mayıs. 280 bin kişilik, ağır silahlarla donatılmış Çarlık Rusya'sı ordularına karşı Adige (Çerkes)/Abhaz halklarının, tarifi güç nice kanlı savaştaki direnişi sonrasında Rus orduları Kafkasya'yı işgal eder. Kafkasya Savaşları'nın bitişi ise 21 Mayıs'ta ilan edilir ve sürgün başlar.

Bugün Rusya Federasyonu'nun kendi kenti olarak tanıtımını yaptığı ve 2014 Kış Olimpiyatları'nı düzenlediği Soçi iskelesi başta olmak üzere Karadeniz limanlarına toplanan Adige/Abhazlar, salgın ve ölüm kokan bir bekleyişe itildiler çoluk çocuk...

Köhne teknelere tıkıştırılan, Rus olmaktan başka bir suçu olmayan, dili ve kültürüyle bir yaşam istenci taşıyan Çerkesya halkları Karadeniz'in hırçın sularına bırakıldılar. Osmanlı tekneleriyle karşı kıyıya can pazarında geçmeye çalıştılar. Sayısı istatistiklerde bulanıklaşan, 1.5 milyona yaklaşan bir sayıyla açıklanan onca insan, öteki olmanın bedelini hırçın dalgalarda ödediler.

Kuduran dalgalardan kurtulanlar bu kez yeni acılarla, bugün 158 yıldır süren hüznleriyle yığıldılar başta Samsun, Trabzon, İstanbul olmak üzere karşı limanlara... Ve dünyanın dört bir yanına dağıldılar ardından... Diaspora Çerkesleri ve Kafkas halkları yerinden yurdundan sökülüp atılmanın yükünü 151 yıldır taşıyor.

O günlerin tanıklıkları bile insanın kanını dondurabiliyor:

Y. Abramov: "Dağlılar her türlü eşya ve emlaktan yoksun, sefil ve muhtaç halde Anapa ve Novorossiysk limanlarında bekliyorlardı... Açlık ve hastalıklardan her gün yüzlerce dağlı yaşamını yitiriyordu. Karadeniz'in kuzey-doğu kıyısı boydan boya cesetle doluydu, sayısız cenazeyi gömecek olanak bile yoktu. Hayatta kalmış diriler, ölümler arasında bekliyorlardı. Bu korkunç faciayı görenlerin anlattıkları insanın kanını donduruyor; ölmüş annelerinin göğüslerini emen sabi çocuklar, ölmüş çocuklarını kucağından ayıramayan anneler, soğuktan donmamak için adeta birbirine yapışmış ve donarak tepe gibi vahim bir görüntü oluşturan cesetler".

Lev Tolstoy: "Köylere gece karanlığında dalırmak adet haline gelmişti. Gece karanlığının örtüsü altında Rus askerlerinin, ikişer üçer evlere girmesini izleyen dehşet sahneleri öylesineydi ki, bunları hiçbir rapor görevlisi aktarmaya cesaret edemezdi..."

A.Fonvil: "Akçakale'ye 15 bin kişi indirildi. Öldürücü soğuğa ve yağmura karşın ağaç altlarından başka barınma olanakları yok. Eğer iyi yürekli birileri çıkıp kuru ekmek vermiyorsa, yiyecek hiçbir şeyleri yok. Sıtma ve veba hastalıkları her gün onlarca kişiyi öldürüyor. Dua okuduktan sonra üç, dört kişi ölüyü sırtlıyorlar ve arkalarından yalnızca birkaç yakını yürüyor."

Y.D. Felisin: "Bu, gerçek ve acımasız bir savaştı. Yüzlerce Çerkes köyü ateşe verildi. Ekin ve bahçelerini imha için atlara çığnettik, sonuçta bir harabeye dönüştü."

Jan Karol: "Rusya'nın Kafkasya'yı fethi, çağımızın barbarlık tarihinin en feci tablosunu oluşturur. Kafkas dağlılarının direnişini kırabilmek için 60 yıllık askeri terör ve kıyım gerekti..."

St. Petersburg Gazetesi: "Savunmaları ile ölümsüzleştirdikleri sahillerden kaçış başladı. Çerkesya artık yok. Dağlardaki artıkları da askerlerimiz yakında temizleyecek ve savaş kısa zamanda sona erecek..."

Çerkes Soykırımı Rusya'dan göçle bitmiş midir?

Osmanlı bu yeni göçmen nüfusu asimilasyona tabi tutmuş, sürgünü devam ettirmiştir. Kalanların ne adı, ne sanı, ne dili ne de yaygınlaşan kültürü kalmıştır. Osmanlı'dan bugüne bu halkın dili, kimliği yok sayılmıştır.

O denli yok sayılmıştır ki, bugün Çerkes Soykırımı yeni kamuoyu yaratmaktadır. Neredeyse nüfusun yüzde sekseninin katledilerek, sürgün edildiği bir soykırıma, 151 yıldır suskun kalan bir dünyada sesini duyurmaya çalışan Çerkesler, dünyanın eşitsiz koşullarında yerleşik görünen bir göçbedir, yaraları tanınmadıkça ve sarılmadıkça... Çerkeslerin büyük kısmının zorunlu meskeni olan Osmanlı'da, ya da yayıldıkları coğrafyalardaki asimilasyon politikalarının başarısının altındaki nedenleri de düşüncem ve değerlendirmek gerekiyor. Toplumsal bir varlık olarak içinde yaşadığınız koşullar doğal bir asimilasyonu, devletin belirginleşen müdahaleleri olmaksızında gerçekleşir. Ancak bu asimilasyon azınlığı etkilediği kadar çoğunluğu da etkiler kültürel anlamda. Buna rağmen diliyle, kültürüyle, yaşayışıyla öteki olmaktan kurtarmaz sizi. Ezen ulus milliyetçiliği sahneyi doldurur. Siz dört duvar arasında kendiniz, dışarıda ise içselleşemeyecek zorunlu bir uyumun parçasısınız.

Halklar sorunu ya da sürgün ve soykırım halkları için bakılırsa eğer, asıl asimilasyonun yakıcılığı ve erkin başarısı, devlet eliyle doğrudan yürütülen politik asimilasyondur. Osmanlı ve devamcısı T.C bunu büyük oranda başarmıştır. Adige/Abhazlara, Osmanlı kucak mı açmıştır? Elbette ki hayır. Kapitalizmde her devlet, azınlıkların olası başkaldırılarından korkar. Ezilen ulusların her zaman, yenilgiler de yaşasa başkaldırıları mümkün ve kaçınılmazdır. Devlet ise, asimilasyon politikalarını yürütmek için milliyetçi hatta ırkçı söylemleri yükseltir. En yüce olanın kendi kültürü ve ırkı olduğu dayatmasını her kurumu ve yönüyle işler. Karşılaştığı tehdidin derecesine göre ya toptan yok etmeye ya da tüm değerlerini elinden alarak kimliksizleştirmeye çalışır. İkincisi daha kolay ve sorunsuz gelir. Dil ve toprak bütünlüğü yoksa asimilasyona karşı durmak neredeyse imkansızlaşır. Dili, kültürü, tarihi inkar edilir, yeni bir tarih aldatmacası ile büyür yeni kuşaklar. Dağlı ve hain Çerkesler gibi... Çerkesler, Osmanlı topraklarına ayak bastığı andan itibaren Osmanlı'nın planlı bir yerleşimine tabii tutulmuşlardır. Samsun, Amasya, Tokat, Yozgat, Sivas Uzunyayla (Kayseri), Maraş, Çukurova, Hatay'dan yani Kuzey'den Güney'e inen bu hat Türkiye'de Kürt ve Türk olmak üzere iki önemli etnik grubu ayırır. Ayrıca Çerkeslerin Balkanlarda, Osmanlı İmparatorluğu'nun Hristiyan tabakalarıyla Türkler arasına yerleştirilmiş olmaları ve Balkanlardaki çatışmalar sırasında kullanılmış olmaları da bir tesadüf değildir. Osmanlı'nın asimilasyon politikaları 1880'lerden itibaren Çerkesleri devletin vurucu gücü konumuna getirmiştir.

Marks'ın 158 yıl önceki direnişlerine ilişkin New York Times'a verdiği de-mekte belirttiği gibi: "... Avrupa HALKLARI! Bağımsızlık ve özgürlük için nasıl savaşılacağını kahraman Kafkasya Dağlılarından öğreniniz. Onlar bu ilkelerin en belirli, en saygıdeğer temsilcileridir."

Dağlı, savaşçı, direnen ve kültürel değerleri yüksek bu halkları, Osmanlı'nın kendi lehine kullanması, gün gelip de karşısına almaktan çekincesi, asimilasyonu hızlandırmıştır. Orduya insan kaynağı, bataklık ve verimsiz topraklarını işletmek, demografik dengeyi lehine kurmak isteyen Osmanlı için, Çerkesler biçilmiş kaftandı. Açlık, sefalet ve göç koşullarında Çerkeslerin orduya gönüllü katılımları da kolaylıkla sağlanabilirdi.

1880'lerde Gürcülerle birlikte Rumlara karşı, 1915 Ermeni Soykırımında Zeytun ve Der-Zor'da Kürtlerle birlikte Ermenilere karşı konumlandırılmaları tarihin bir diğer gerçekliğidir. Soykırımı devletlerin yapacağını ya da yaptığını unutmadan, faturayı halklara kesmeksizin fakat dillendirilebilmesinin de bir sorumluluk ve samimiyet olduğunu kabul etmek gerekir. Bir soykırım halkının bir diğer üstelik de Kafkas halkının soykırımında kullanılması anlaşılır ve kabul edilebilir değildir. Devlet içinde tarihin öznesi olamadan nesnesi haline dönüştürülen bir takım Çerkesler vardı ve varlar da. Ancak aynı dönemde Kürt ve Çerkes halkı, Ermenileri evlerinde saklamış hatta ailelerine de almıştır. Bu da bir diğer yönüdür gerçekliğin. O yüzdendir ki halkların karşıtlanması sistem pratiğidir. Halkların ise bu oyunu bozması gerekir. Çerkes Soykırımı'nın 158. yılındayız. Türkiye'nin Gürcistan'la politik yakınlığı sebebiyle Abhazya'yı bir devlet olarak tanımaması da ayrı yaklaşımdır. Kendi coğrafyasında "asla kardeş olamazsınız" dediği Abhazların yaşadığını da yok sayıyor sanırız. Sorun şudur ki kapitalizmin doğası ve burjuva düzen tanımını içinde halklar sorunu sınıf temelinden koparılmaya, kültürel özerklik düzeyinde taleplere yanıt verebilecek sığ politikalara endekslenmektedir. Hiçbir coğrafyası farklı olmayan bir dünya düzeninin yaşama ve insana dayattığı eşitsizlik ancak sınıfsız bir toplumsal düzende son bulacaktır. O güne kadar bize düşen ise, ezilen, soykırıma uğrayan tüm halkların kendi yaşam istençlerini ve mücadelelerini ikircimsiz tanımdır.

Bütün soykırım öznesi halklara bakın...Kendilerini nar tanelerine benzetir. Dağılmış nar taneleri gibidirler. Rengi, yaralarının, acılarının rengidir. 21 Mayıs, Karadeniz'in en hırçın olduğu gündür. Ölümleri, dirilerini, geleceğini bilmedikleri yaşamlarının limanlara taşıyan Çerkeslerin, 158 yıldır dinmeyen çığlıklarının en hüznü günüdür. Bu hüznün kendi dili ve kimliğini arayan, bunun için mücadele veren örgütlü bir güce dönüşmesi elzemdir. Direnmeyen, yan yana durmayan, sesini duyurmamayan, zoru göze almayan hiçbir halk kapitalizm koşullarında bir yaşamda özgürleşemeyecektir. Tıpkı kapitalizm koşullarında yaşayan her insan gibi... Ası, hırçın, savaşçı ve onurlu Çerkes ve Kafkas halklarını selamlıyoruz! Tüm dünyaya ve Türkiye'ye sesleniyoruz.

Yahudi Soykırımı (Holocaust), Ermeni Soykırımı (Genocide), Süryani Soykırımı (Seyfo), Dersim Soykırımı (Tertele) ve Çerkes Soykırımı (Tsitsekun)'nı tanıyın! 21 Mayıs 1864. Unutmamalı... Unutturulmamalı...

* Çerkes Soykırımı

Kaynaklar: Yamçı Dergisi, Mayıs 1977-Şubat 1978, s.97

Söz ve Eylem Yayınları adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Münir Köymen

Siyasi, Süreli, Yaygın Türkçe Yayın Adres:Şirapınar Mah. Kilim Sok.No:2/1 Çekmeköy/İst. Baskı Tarihi; Haziran 2022 Basım Yeri:Özdemir Matbaacılık, Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Senti No: 28/245 Zeytinburnu /İstanbul Telefon: 0212 577 54 92

İşbaş